

huffer ikke derved paa, at disse 3,000 Rd. kun tillægges nogle faa Embeder, der kun kunne opnaaes af et meget ringe Antal af dem, der befinde sig i alle disse Stillinger som Magistratsembedsmænd, som Underdommere, Herredsfogder m. v., og at de øvrige Embeder i hele denne Stilling lønnes lavere, nogle endog betydelig lavere. Vi maae altsaa huske paa, at den Sum, der fastsættes for den øverste Klasse, maa tages sammen med Summerne for de øvrige Classer for derved at udjævne, hvad der ellers vilde synes at være for lidet for de lavere Classer. Lønningen af 3,000 Rd. giver Udfigt for enkelte dygtige og længe tjenende Embedsmænd til maa skee engang at opnaae en lille Smule over det absolut Nødvendige. Vil man fastholde det, at Ingen kan og bør faae Mere end det absolut Nødvendige, om han end arbejder nok saalænge og nok saa anstrengende og fortjensflig, saa kommer man ind paa en Grundsætning, som ikke kan gjenføres uden at skade hele Bestyrelsen.

S. Pedersen: Jeg skal ikke gaae ind paa, hvilke Forandringer der mulig er skeet i Livsforholdene, siden den tidligere Lønningslov for Retstbetjentene blev vedtagen, men jeg skal derimod fremhæve, at det, hvad Næringsforholdene angaaer, forekommer mig, at Stillingen siden den Tid ikke er bleven bedre for en meget betydelig Deel af Landets Indvaanere. Jeg skal derhos tillade mig at minde om, at vor finansielle Status vistnok nu er langtfra at være saa god, som den var dengang, og at vi have Udfigt til, at der paa saagodtsom alle Poster vil stilles stedse stigende og tildeels uafviselige Krav til os. Naar den ærede sidste Taler yttrede, at man ikke maatte blive staaende ved det absolut Nødvendige, saa vil jeg dertil svare, at det aldrig har været min Tanke, at Embederne, navnlig de høiere af dem, skulde lønnes saaledes, at de vedkommende Embedsmænd kun skulde have det absolut Nødvendige. Men hvis det abso-

lut Nødvendige skulde være en Sum af 3,000 Rd. eller der henimod, saa vilde det see galt ud for mange Medlemmer af Samfundet, der ellers indtage en anseelig Stilling. Jeg troer netop, at naar en Embedsmand kommer paa en Lønning som den omtalte, da blive hans Vilkaar saadanne, at han faaer ikke saa lidet over, hvad man kan kalde det absolut Nødvendige. Ganste vist er dette et meget ubestemt Begreb, idet der er mange Omstændigheder, som indvirke paa de Krav, der i saa Henseende kunne og maae stilles, men der er ogsaa stor Forskjel paa Forestillingerne om, hvad der er nødvendigt eller mindre nødvendigt.

Lehmann: Det er ikke for at forfriske Discussionen, men for at give det af min ærede Nabo (Madvig) nys Udtalte en noget anden Form, som maaskee kan virke mere slaende, om ikke paa alle Medlemmerne, saa dog paa den sidste ærede Taler, at jeg skal tillade mig at fremsætte den Bemærkning, om det dog ikke som et Princip for Lønningslove maa siges at være den billigste Maade at lønne Embedsmænd paa, naar man lader en stor Deel af deres Løn bestaae i et Haab, et Haab, som de vel alle have Lov til at nære, men som kun gaaer i Opfyldelse for de Færreste, og om ikke den Mulighed at kunne rykke op i en Stilling, i hvilken der ganste vist tilstaaes noget bedre Vilkaar, end hvad der kan kaldes det absolut Fornødne, gjør det lettere for Embedsmændene at bære deres Kaar, hvilke for mange af dem virkelig ere overmaade trykkende. Med andre Ord: Er det ikke den billigste Maade at lønne Embedsmænd paa, at lønne dem med et Haab?

Ordføreren: Lad mig, da vi dog senere komme til at behandle flere Lønningslovsforslag, tilføje: Er det ikke en ligefrem Nødvendighed, naar Staten vil sikke sig dygtige Embedsmænd, at der da — ja, det er kun et andet Udtryk for det Samme, som den